

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΣΥΜΠΡΟΘΙΑ ΤΩΝ ΕΜΝΙΑ ΚΕΡΚΥΡΑ

Περιεχόμενα

Α. Κογεθίνα. Βάρκες είκον. Σελ. 2	Μ. Ζαβιτζιάνου. Ἡ γρία (σονέττο
με εἰκόνα τοῦ ἴδιου).
Μ. Ζαβιτζιάνου. Στὸ πεγγάδι είκον. Σελ. 3	Εἰρ. Δεντρανοῦ. Γιατί ὄγει; (διάλογος).
Ρ. Μαρκορά. Ἡ ἔργασία (ποίημα ἀνεκδ.).	Heine. Ἡ Λιτανεία (ποίημα, μεταφ.
Κ. Θεωτόζη).
Ι. Παλιλά. Τριάδος Γ. (μεταφρ. ἀνεκδ.).	Schiller. Τὸ σκεπασμένο στόμα, στὴ
Σάη (ποίημα μεταφρ. Α. Μ.)
Α. Κογεθίνα. Ὑδρα Εἰκονογραφία. Σελ. 9	Εἰρ. Δεντρανοῦ. Σατυρικό ἐπίγραμμα.
Μ. Γκόρκυ. Μπόλς (διήγημα μεταφρ.
Ν. Λευτεριώτη).	
Σ. Νικοκόουρα. Ἀπολλώνιο (σονέττο).	

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ Σ. ΛΑΝΤΖΑ

1915.

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΜΟΣ Α΄. 1915-1916

ΣΥΜΠΡΟΘΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΙΑ ΚΕΡΚΥΡΑ

ΚΕΡΚΥΡΑ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ Σ. ΛΗΤΖΑ
1915.

Ἀρχίζουμε μὲ τὸ φυλλάδιο τοῦτο τὴν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ μας, «ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀνθολογία» ποῦ θὰ συγκεντρῶνῃ, ὅπως καὶ σὶδὸν πρῶτο της ἀριθμῷ, ἐργασία Κερκυραίων λογίων καὶ καλλιτεχνῶν, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ἔτσι ἀνταποκρινόμαστε σὲ μία κοινωνικὴ ἔλλειψη τοῦ τόπου μας. Τὰ γράμματα, ὅπως καὶ οἱ ἐπίλοιπες καλὲς τέχνες, καλλιεργοῦνται ἀπὸ γενεὲς στὰ Ἐφτάνησα καὶ μάλιστα στὴν Κέρκυρα, ὅπου ἡ ἐξέλιξή τους ἀκολούθησε ἰδιαιτέρο δρόμο χαραγμένον σὲ μίαν ἀδιάκοπη παράδοση, ποῦ ἡ φωτεινὴ της ἀρχὴ εἶναι ὁ ποιητὴς Διονύσιος Σολωμός.

Ἐνομίσαμε πῶς καὶ μέσα στὴ γενικὴ ἐπίδοση τῶν Ἑλλήνων λογίων δὲν ἔπρεπε νὰ διακοπῇ ἡ καλλιτεχνικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ καλλιέργεια καὶ πῶς χρῆός μας ἦταν δίπλα στὴ σοβαρὴ καὶ μεθοδικὴ ἐργασία ποῦ ἀπὸ χρόνια τώρα κατορθώνεται μὲ ζηλευτὴ ἐπιμέλεια στ' ἄλλα μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, νὰ συνεργαστοῦμε καὶ μεῖς οἱ Κερκυραῖοι, μὲ τὴ δύναμή μας, γιὰ τὴ γλωσσικὴ ἰδέα καὶ γιὰ τὴν καλλιτέρευση τῆς μορφῆς στὴν καλλιτεχνικὴ παραγωγὴ.

Τέτοιες εἶναι σὲ γενικὲς γραμμὲς οἱ ἰδέες, ποῦ μᾶς παρακίνησαν στὴν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ, καὶ μ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ θὰ δημοσιεύουμε σύγχρονη φιλολογικὴ παραγωγὴ συνεργατῶν μας, ἄλλων γνωστῶν καὶ ἄλλων ποῦ ἔχουμε τὴν ἱκανοποίηση πρῶτῃ φορᾶ νὰ παρουσιάσουμε στὸ Ἑλληνικὸ κοινόν, δίπλα σὲ ἀνέκδοτη πολὺτιμη ἐργασία πεθαμένων Κερκυραίων, ποῦ ἐσιάθησαν ἀξιοσημεῖοι καλλιεργητὲς τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Τέχνης.

Καὶ ἐλπίζουμε τέλος, πῶς μὲ τὴ συνεργασία τῶν Κερκυραίων λογογράφων καὶ τῶν Κερκυραίων ζωγράφων μας, καὶ μαζὴ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν καὶ λογίων τὸ περιοδικό μας θὰ ἀκολουθήσῃ ἓνα δρόμο σημαντικὸ γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

(Ἀνέκδοτο)

Ξημερώνει. Ἀγὴ ροδάτη
Μὲ τὸ πρῶτο τῆς πουλὶ
Λὲς καὶ κρᾶζει τὸν ἐργάτη
Στὴ φιλόπονη ζωὴ.

Ποῖν ἀχνίση κάθε ἀστέρι,
Μὲ χαρούμενη καρδιά
Νέοι, μισόκοποι καὶ γέροι
Τρέξετ' ὅλοι στὴ δουλειά.

Πέρα ἐκείθεν ἡ φροντίδαις
Ἄς πετάξῃνε, καθὼς
Ξαφρισμέναις νυχτερίδαις,
Ὅπου ἀγνάντεψαν τὸ φῶς.

Μὴ σὰς εἶναι ὁ ξένος πλοῦτος
Ἐν' ἀγκάθι στὴν καρδιά
Πέστε ἀζήλευτα: Εἶναι τοῦτος
Ἐργασίας κληρονομιά.

Σηκωθῆτε· ἡ γῆ χαρίζει
Μόνον ἄφθογο καρπὸ,
Ἄν ὁ κόπος τὴν ποτίζη
Μ' ἔταν ἴθροτα συγχρό.

Σὰν εἰσᾶς, ἀδέλφια, ἰδρώνει
Καὶ ὁ σοφός, ποῦ μὲ τὸ νοῦ
Κάμπους ἀμετροῦς δογώνει,
Γιὰ θροφή τοῦ λογισμοῦ.

Δίχως ἄνεση καὶ σχόλη
Πάντα, ὡς ἄξιος δουλευτής,
Τὸ ἀνθηρό του περιβόλι
Σκάφτει, σπέρνει ὁ Ποιητής.

Πάντα, ναί, τοῦ τίμου κόπου
Οἱ γλυκύτατοι καρποὶ
Νὰ 'ναὶ οἱ μόνοι, ποῦ τ' ἀνθρώπου
Σῶμα θρέφουν καὶ ψυχὴ.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΙΛΙΑΔΟΣ Γ.

(*Ἀνέκδοτο*)

Καὶ ἀφοῦ σιμὰ ἔς τοὺς ἀρχηγοὺς ἐσυνταχθῆκαν ὅλοι,
οἱ Τρῶες ἀλαλάζοντες, σὰν τὰ πτηνά, κινουῦντο
καθὼς διαβαίνουν γερανοὶ καὶ κρῶζουν ἔς τὸν αἰθέρα,
ὡς φεύγουν ταῖς νεροποντιαῖς καὶ τὸν βαρὺν χειμῶνα
νὰ φθάσουν ἔς τὸν Ὠκεανόν, κ' ἅμα χαράξῃ ἀρχίζουσαν
πόλεμον φονικώτατον ἔς τὸ γένος τῶν Πυγμαίων·
κ' οἱ Ἀχαιοί, μ' ἀνδρείᾳς πνοήν, σιωπηλοὶ κινουῦντο,
ἕνας τὸν ἄλλον πρόθυμοι ἔς τὴν μάχην νὰ βοηθήσουν·
κ' ὅπως ὁ Νότος καταχνιά σὲ κορφοβοῦνι χύνει,
ποῦ δὲν ἀρέσει τοῦ βοσκοῦ, καὶ εἶναι χαρὰ τοῦ κλέφτη
καὶ τῆς νυκτὸς καλῆτερη, καὶ τόσ' εἶναι ἡ μαυρίλα
ποῦ κεῖ ποῦ πέτρᾳν ἔρριξες μόλις τὸ μάτι φθάνει,
ἔτσι πυκνὴ σηκώνονταν ἀπ' τὴν ποδοβολή τους
ἡ σκόνη, καθὼς ἔσχιζαν γοργὰ τὴν πεδιάδα.

Καὶ ὁπότεν ἐπροχώρησαν κ' εὐρέθησαν ἀντίκρου,
ὁ θεϊκὸς Ἀλέξανδρος προμάχιζε τῶν Τρῶων·
φορεῖ ἔς τοὺς ὄμους παρδαλῆν, τὸ ξίφος καὶ τὸ τόξο,
ἔς τὰ χέρια δυὸ κοντάρια τινάζει χαλκοφόρα
καὶ τῶν Ἀργείων προκαλεῖ τοὺς πρώτους πολεμάρχους
νὰ ἴθουν μ' αὐτὸν νὰ μετρηθοῦν ἔς τὸν φονικὸν ἀγῶνα·
καὶ ὡς ἔρχονταν ἐμπρὸς ἐμπρὸς μὲ διάσκελα μεγάλα
τὸν νόησεν ὁ ψυχερὸς Μενέλαος κ' ἔχρη,
σὰν πεινασμένος λέοντας μεγάλο σῶμ' ἂν εὔρη,
ἐλάφ' ἢ τράγον ἄγριον, καὶ δλάκαιρον τὸν τρώγει,
ἂν καὶ τοῦ χύνονται σκυλιά κ' ἀνδρειωμέν' ἀγόρια,
ὁμοίως ὁ Μενέλαος ἔχρη, ὡς εἶδ' ἐμπρὸς του
τὸν θεϊκὸν Ἀλέξανδρον, θαρρῶντας ποῦ ἔχε φθάσῃ
ἡ ὥρα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνομον ἐχθρόν του·
καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξι ἐπήδησε ἔς τὴν γῆν μὲ τ' ἄρματά του.

5

10

15

20

25

Καὶ ὁ θεϊκὸς Ἀλέξανδρος ἅμ' εἶδε αὐτὸν ποῦ ἐφάνη
μὲς τοὺς προμάχους, ἡ καρδιὰ τοῦ ἐσπάραξε ἔς τὰ στήθη
καὶ νὰ σωθῇ ἐσύρθηκε ἔς τὴν μέση τῶν συντρόφων·
σὰν ἄνθρωπος, ποῦ ἀπάντησε φίδι κακὸ ἔς τὸν λόγγον,
γυρῖζει ὀπίσω, τρέμοντας εἰς ὅλα του τὰ μέλη,
καὶ στρέφει ἀπὸ τὸν δρόμον του ἔς τὴν ὄψι κερωμένος,
ὁμοίως εἰς ταῖς φύλαγγαις ἐκρύφθηκε τῶν Τρῶων
ὁ θεϊκὸς Ἀλέξανδρος νὰ φύγῃ ἀπ' τὸν Ἀτρεΐδην·
καὶ ὁ Ἐκτωρ τὸν ὠνείδισε πικρῶς ἅμα τὸν εἶδε·
«Δύσπαρι, ἐξαΐσει ἔς τὴν εἰδή, γυναιμανῆ καὶ πλάνε,
ποτὲ νὰ μ' εἶχες γεννηθῆ ἢ νὰ ἔγες ἀποθάνῃ
ἄγαμος, κ' ὄχι νὰ σὲ ἰδῶ, καθὼς σὲ βλέπω τώρα,
νὰ γίνεσ' ἐξουθένωμα καὶ μῖσος τῶν ἀνθρώπων·
ἄ! πόσο θὰ χασκογελοῦν τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη
ποῦ ἀνδρειωμένον σ' ἔλεγαν ἀπ' τὴν λαμπρὴ θωριά σου·
καὶ θάρρος σὺ καὶ δύναμιν ἔς τὰ σπλάγνα σου δὲν ἔχεις·
τέτοιος ὡς εἶσ' ἐτόλμησες μὲ ποντοπόρα πλοῖα
καὶ μὲ συντρόφους διαλεκτοὺς τὰ πέλαγα νὰ σχίσῃς,
καὶ νὰ πατήσῃς ξένην γῆν, κ' ἀπὸ μακρυνὰ μέρη
νὰ φέρῃς ὠραιότατην νύμφην ἀνδρῶν ἠρώων
καὶ τοῦ πατρός σου συμφορὰ καὶ τῆς πατρίδος ὅλης·
χαρὰ μεγάλη τῶν ἐχθρῶν, δική σου κατασχύνῃ;
γιατί δὲν στέκεσ' ἐμπροσθεν τοῦ ἀνδρείου Μενελάου,
τότε νὰ ἰδῆς τίνας ἀνδρὸς τὴν νύμφην ἀγκαλιάζεις;
κιδάρα, ἀκόμη καὶ ὠμορφαὶ καὶ ὅσαις χάρες ἔχεις
τῆς Ἀφροδίτης θὰ χαθοῦν ἂν κυλισθοῦν ἔς τὸ γῶμα·
ἄχ! τόσα ἔπραξες κακὰ ποῦ ἂν εἶχαν αἷμα οἱ Τρῶες
θὰ ἐφοροῦσε πέτρινον χιτῶνα τὸ κορμί σου».

Καὶ ὁ θεϊκὸς Ἀλέξανδρος τοῦ ἀπάντησε καὶ εἶπε·
«Ἐκτορ, ἀφοῦ μὲ δίκαιον μὲ ψέγεις κ' ὄχι ἀδίκως,—
εἶναι ἡ καρδιά σου ἀμάλακτη σὰν τὴν σκληρὴν ἀξίνη,
ποῦ σγίζει δένδρο δυνατὸ ἔς τοῦ ξυλοργοῦ τὸ χέρι

30

35

40

45

50

55

60

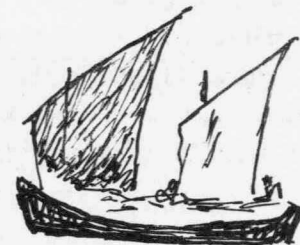
κ' εἶναι ἔς τὴν τέχνην βοηθὸς καὶ ἔς τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀνθρώπου,
 ὁμοίως εἶναι ἀτρόμητος ἔς τὰ στήθη μέσα ὁ νοῦς σου—
 τὰ γλυκὰ δῶρα τῆς χρυσοῦς θεᾶς μὴ μοῦ ὀνειδίξῃς·
 65 ποιδὸς θ' ἀψηφήσῃ τὰ λαμπρὰ τῶν ἀθανάτων δῶρα ;
 καὶ στανικῶς δὲν παίρνονται, τὰ δίδ' ἢ θέλησίς των·
 καὶ τῶρα ἐὰν ἐπιθυμᾷς ἐγὼ νὰ πολεμήσω,
 τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς σὺ κάμε νὰ ἡσυχάσουν,
 καὶ βάλτε τὸν Μενέλαον κ' ἐμὲ ν' ἀγωνισθοῦμε
 70 γιὰ τὴν Ἑλένην κ' ὅλους τῆς τοὺς θησαυροὺς οἱ δύο.
 καὶ αὐτὸς ποῦ θὰ ἔβγῃ νικητὴς, ἔς τὰ γονικά του ἄς πάρῃ
 τὴν νέαν καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι ὁμόστε
 εἰρήνην καὶ τὴν κάρπιμην Τρωάδα μας χρῆτε·
 κ' ἐκείνοι ἔς τὴν πατρίδα τους ἔς τὸ ἵπποτρόφον Ἄργος
 καὶ ἔς τὴν ὠμορφοπαρθένην ἄς γύρουν Ἀχαῖαν.»
 75

Εἶπε, κ' ὁ Ἐκτωρ χάρηκε ἔς τὸν λόγον, καὶ ἔς τὴν μέσσην
 ἐβγήκε καὶ ἐσταμάτησε ταῖς φύλαγγαῖς τῶν Τρῶων
 μὲ τὸ κοντάρι, καὶ ὅλα εὐθὺς ἐκάθισαν τὰ πλήθη·
 καὶ οἱ καλλίκομοι Ἀχαιοί, καθὼς ἐπροχωροῦσε,
 80 μὲ τόξα τὸν σημάδευσαν, μ' ἀκόντια, μὲ λιθάρια·
 καὶ τρανὴν ἔσυρε φωνὴν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων·
 «σταθῆτε, Ἀργεῖοι, παύσετε, τῶν Ἀχαιῶν ἀγόρια,
 κᾶτι νὰ εἰπῇ θέλει ἔς ἐμᾶς ὁ λοφοσεῖστης Ἐκτωρ».
 Αὐτὰ εἶπε κ' ἐλούφαξαν τὰ πλήθη ἔς τὴν φωνὴν του·
 85 τότε ἔς τὴν μέσσην τῶν στρατῶν ὠμίλησεν ὁ Ἐκτωρ·
 «σεῖς Τρῶες καὶ σεῖς Ἀχαιοί, ἀκοῦστε ὅ,τι προβάλλει
 ὁ Ἀλέξανδρος, αὐτὸς ἀρχὴ τοῦ φοβεροῦ πολέμου·
 οἱ Τρῶες ὅλοι κ' οἱ Ἀχαιοὶ σᾶς λέγει ν' ἀποθέσουν
 τὰ λαμπρὰ ἄρματα χαμαὶ ἔς τὴν γῆν τὴν πολυθρέπτραν,
 90 καὶ αὐτὸς καὶ ὁ Μενέλαος ν' ἀγωνισθοῦν ἔς τὴν μέσσην
 γιὰ τὴν Ἑλένην κ' ὅλους τῆς τοὺς θησαυροὺς τῆς μόνο·
 κ' ὅποιος φανῇ καλῆτερος καὶ τὸν δοξάσῃ ἢ νίκη,
 τὴν νέαν καὶ τοὺς θησαυροὺς ἔς τὰ γονικά του ἄς πάρῃ,
 κ' οἱ ἄλλοι μ' ὄρκους στερεοὺς νὰ κλείσωμεν ἀγάπην.

Αὐτὰ εἶπε, κ' ἐσίγησαν, ἄφωνοι ἐμείναν ὅλοι·
 95 καὶ ὁ ψυχρὸς Μενέλαος τὸν λόγον πῆρε κ' εἶπε·
 «τῶρα ν' ἀκούσετε κ' ἐμέ, ποῦ ἐξόχως θλίβει ὁ πόνος·
 νὰ χωρισθῆτ' ἦλθε ὁ καιρὸς, κ' ἐγὼ τὸ βλέπω, Ἀργεῖοι·
 καὶ Τρῶες, ἀφοῦ ἐπάθετε τόσα κακὰ γιὰ μένα
 100 ἀπὸ τὴν ἐχθρὰν π' ἀναψεν ἡ πράξις τοῦ Ἀλεξάνδρου·
 καὶ ἔς ὅποιον ὥρισε ἀπὸ ἐμᾶς τὸν θάνατον ἢ μοῖρα,
 ἄς ἀποθάνῃ, καὶ οἱ λοιποὶ μὲ ἀγάπην χωρισθῆτε·
 καὶ ἀρνάδα ὀλόμαυρην τῆς Γῆς, κάτασπρο ἀρνί, τοῦ Ἥλιου
 φέρετε σεῖς, καὶ τοῦ Διὸς ἐμεῖς θὰ φέρωμι ἄλλο,
 105 καὶ ἄς ἔλθῃ ὁ Πρίαμος, αὐτὸς νὰ κάμῃ τὴν θυσίαν
 τῶν ὄρκων, ὅτ' εἶναι ἄπιστα καὶ ἀνθάδη τὰ παιδιά του,
 μὴν ἀσεβήσουν ἄνομα ἔς τοὺς ὄρκους τοῦ Κρονίδη·
 γνωρίζουμε ποῦ ἀνάερος ὁ νοῦς τῶν νέων εἶναι·
 καὶ ὅπου εἶναι γέροι καὶ τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ κατόπι βλέπουν,
 κ' ὅ,τι συμφέρει προνοοῦν ἔς τὸ ἔνα καὶ ἔς τ' ἄλλο μέρος».
 110

Αὐτὰ εἶπε κ' ἐχάρηκαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Τρῶες
 ὡς ἔλπιζαν τὸ ξύφασμα τοῦ ὀδυνηροῦ πολέμου·
 καὶ ἀράδιαζαν τ' ἀμάξια τους, ἐκατεβῆκαν ὅλοι,
 τὰ ἄρματα τους ἔβγαλαν καὶ τ' ἀποθέσαν χάμου,
 115 οἱ δυὸ στρατοὶ καὶ διάστημα τοὺς χώριζεν ὀλίγο·
 καὶ ἀπόστειλε δυὸ κήρυκες ὁ Ἐκτωρ εἰς τὴν πόλιν
 κεῖθε νὰ φέρουν τὰ σφακτὰ καὶ ἀμέσως νὰ καλέσουν
 τὸν Πρίαμον καὶ ἀπόστειλεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 ἔς τὰ πλοῖα τὸν Ταλθύβιον νὰ φέρῃ τὸ κριάρι·
 120 καὶ ὑπάκουσε ὁ Ταλθύβιος ἔς τὸν κραταῖον Ἀτρεΐδην.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΥΛΥΔΑΣ

Ο ΜΠΟΛΗΣ

Νά, τί μου διηγήθηκε μία μέρα ένας φίλος μου.

—Όταν ήμουνα φοιτητής εις τή Μόσχα, είχα γειτόνισσα, στο σπίτι ποῦ καθόμουνα, μία κόρη πολύ παράδοξη. Ήτανε Πολωνίδα καί τήν ἐκράζανε Τερέζα. Ψηλή, γερή καί μελαχροινή, είχε πυκνά φρύδια κ' ένα πρόσωπο πλατύ καί πρόστυχο σά νάτανε καμωμένο με τὸ τσεκούρι. Ἡ παράξενη λάμψη τῶν ματιῶνε της, ἡ χοντρή της φωνή καί τὰ φοβερά της μούσκουλα, ἐπροξενούσανε φόβο.

Ἡ καμαρή μου ἦτανε στή σοφίτα ἀπέναντι ἀπὸ τή δική της. Ποτέ δὲν ἄνοιγα τήν πόρτα μου, ὅταν ἤξερα ποῦ ἦτανε μέσα. Μὰ τοῦτο συνέβαινε σπάνια. Καμμιά φορά ποῦ τήν ἀπαντοῦσα στή σκάλα ἢ στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ μου χαμογελοῦσε μ' ἕναν τρόπο ποῦ μοῦκανε κακό. Ἄλλοτε τήν ἐβλεπα νά μπαίνει με τὰ μάτια κόκκινα καί μ' ἀνακατωμένα τὰ μαλλιά καί τότες μ' ἐκύτταζε με μίαν ἀδιαντροπιὰ ξεχωριστή καί μοῦλεγε: Καλημέρα, Κύριε φοιτητή. Κ' ἐγελοῦσε κουτά καί μ' ἔκανε, νά τή συχαίνομαι περισσότερο. Θάχα φύγει ἀπὸ κείνο τὸ σπίτι γιὰ νά γλυτρώσω ἀπὸ τέτοια συναπαντήματα καί χαιρέτια, μὰ είχα τόσο ὁμορφο δωμάτιο καί ἦτανε σὲ τόσο ἥσυχο δρόμο, ποῦ μοῦ πόνεσε νά φύγω κ' ἔμεινα.

Μίαν αὐγὴ, ἐνῶ ήμουνα ντυμένος καί ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου κ' ἐσκερτόμουνα νάβρω καμμιά πρόφασι γιὰ νά μὴν πάω στήν παράδοση, ἀνοίγει ἡ θύρα καί προβάλλει ἡ ἀντιπαθητικιά ἡ Τερέζα, χαιρετώντας με με τή χοντρή της φωνή.
—Καλημέρα, κύριε φοιτητή!

—Τί θέλετε; της λέω... Τὴν κυττάζω. Κάτι σὰν φόβος καί σὰ ντροπή ἦτανε ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της. Ποτέ μου δὲν τὴν είχα ξαναδαί ἔτσι.

—Κύριε φοιτητή... ἤθελα νά σὰς γυρέψω μία χάρι, σὰς παρακαλῶ νά μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε.

Ἔμεινα ἀκίνητος χωρὶς ν' ἀπαντήσω. Δίχως ἄλλο με κοροϊ-

δεύει, είπα μέσα μου. Χαλεύει νά με καταφέρει και τίποτ' άλλο. Μά...

—'Επιθυμούσα νά στείλω ένα γράμμα στην πατρίδα μου, εξακολουθοῦσε αὐτή, ρίχνοντάς μου μία γλυκειά και παρακαλεστική ματιά.

—Ποιός διάολος σέ φέρνει, είπα γώ, κ' ἐκατέβηκα ἀπό τὸ κρεβάτι, ἐπῆρα ένα χαρτί γιὰ γράμμα ποῦχα στὸ τραπέζι μου και τῆς είπα:—'Ορίστε μέσα, καθήστε και πέστε μου, τί θὰ γράψω; 'Εμπῆκε μέσα με χίλιες προφύλαξεις κ' ἐκάθισε, κυττάζοντάς με με περισσότερο θάρρος.

—Λοιπόν; σέ ποιόνε θὰ γράψω;

—Στὸ Μπολέσλας Κασπούτ, ὁποῦ κατοικεῖ στὸ Σβεντσάνι, στὴ γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Βαρσοβίας.

—Πέστε μου, λοιπόν, τί θέλετε νά τοῦ γράψω.

—«'Αγαπημένε μου Μπόλη .. ἀκριβὴ μου καρδιά... ἀγάπη μου... διαλεχτέ μου... ἄς σ' ἔχει καλὰ ἡ Παρθένα. Γιατί, πουλάκι μου, δὲν ἔγραφε τόσους καιροὺς στὴν Τερέζα σου, στὸ μικρό σου περιστεράκι, ποῦ εἶναι καταπικραμένο;»

Δὲν ἤξέρω και ἐγώ, πῶς δὲν ἔβαλα τὰ γέλοια. 'Εφραντάστηκα αὐτὸ τὸ περιστεράκι τὸ πικραμένο, ἐνάμισυ μέτρο ψηλό, ἀντρεωμένο, με φοβεροὺς γρόθους και μ' ένα πρόσωπο μαῦρο, σὰ νὰ μὴν ἔκανε ἄλλο τὸ περιστεράκι παρὰ νὰ παστρέβει φουγούς, χωρὶς νὰ πλένεται ποτέ. Μὰ ἐβαστάχτηκα και τὴν ἐρώτησα.

—Ποιός εἶναι αὐτός ὁ Μπολέσλας;

—'Ο Μπόλης; κύριε φοιτητὴ! ἐπανάλαβε αὐτὴ σατισμένα, σὰν νᾶθελε νὰ πεῖ, πῶς ἦτανε ἀδύνατο νὰ μὴ γνωρίζει κανεὶς αὐτὸ τὸ Μπολέσλα... 'Ο Μπόλης εἶναι ὁ ἀραβωνιαστικός μου.

—'Αραβωνιαστικός σου;

—Και πῶς; Σὰς φαίνεται παράξενο, κύριε φοιτητὴ; Δὲν μπορεῖ ένα κορίτσι σὰν ἐμὲ νᾶχει ἀραβωνιαστικό;

Χαρὰ στὸ κορίτσι, είπα μέσα μου!

—Δὲ θέλω νὰ πῶ αὐτό, κάθε ἄλλο... ὅλα γίνονται... Και εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ εἴσαστε ἀραβωνιασμένοι;

—Θᾶναι ὅσο ἔζη χρόνια.

Τῆς ἔκαμα ένα γράμμα τόσο τρυφερό και γιομάτο με τόση ἀγάπη, ποῦ θᾶθελα, ἂν ἦταν ἄλλη στὴ θέση τῆς Τερέζας, νᾶμουνα ἐγὼ στὴ θέση τοῦ Μπόλη.

—Σὰς εὐχαριστῶ μ' ἔλη μου τὴν καρδιά, κύριε φοιτητὴ, μοῦπε κατανοησιασμένη. Μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ σὲ τίποτα χρήσιμη;

—'Οχι, εὐχαριστῶ πολὺ.

—'Αν θέλετε, μπορῶ νὰ συγυρίζω τὰ ἀσπρόρουχα και τὰ ροῦχα σας, κύριε φοιτητὴ!

'Εκατάλαβα ποῦ ἄρχισα νὰ κοκκινίζω μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴ διαβολογυναῖκα και με κοφτερό τρόπο τῆς είπα ποῦ δὲν είχα καθόλου ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία τῆς. 'Ἐτσι ἔφυγε.

'Ἐνα βράδυ, ὕστερα ἀπὸ δύο βδομάδες, ἤμουνα καθισμένος σιμὰ στὸ παράθυρο και ἐσφουρίζα μὴν ἤξέροντας τί νὰ κάμω γιὰ νὰ περάσω τὴν ὥρα. Εἶχα κακὴ διάθεση. 'Οξω, ἦτανε ένας παληόκαιρος, ποῦ δὲ μοῦκανε ὄρεξη νὰ βγῶ, και θυμοῦμαι ποῦ γιὰ νὰ μὴν κάθομαι ἔτσι, ἄρχιζα νὰ ξετάζω τὸν ἐαυτό μου. Βαρετὴ διασκέδασι, εἶν' ἀλήθεια, μὰ δὲν είχα τί ἄλλο νὰ κάμω. 'Όλο με μιᾶς ἀκούω ν' ἀνοίγει ἡ θύρα. Δόξα σοι ὁ θεός, είπα, κάποιος ἔρχεται.

—'Ἐχετε ἴσως ἐργασία αὐτὴν τὴ στιγμή, κύριε φοιτητὴ;

'Ἦτανε ἡ Τερέζα! θὰ προτιμούσα νᾶτανε κανένας ἄλλος.

—'Οχι... γιατί;

—Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ κάμετε τὴ χάρη νὰ γράψετε ἄλλο ένα γράμμα.

—Πολὺ καλὰ... γιὰ τὸ Μπόλη;

—'Οχι... ἀπεναντίας, θὰ γράψετε τὴν ἀπάντησί του.

—Πῶς;!

—'Ό! τί κουτὴ ποῦ εἶμαι. Συμπάθειο, δὲν τῶπα καλὰ. Τώρα ἄς ποῦμε ποῦ δὲν εἶμαι γώ, και ποῦ εἶναι μιὰ φίλη μου ἢ ὄχι φίλη μου, μία γνώριμη..... Αὐτός δὲν ἤξέρει νὰ γράψει ὁ ἴδιος... κ' ἔχει μίαν ἀραβωνιαστικιά, ὅπως εἶμαι γώ, ἡ Τερέζα!

Τὴν ἐκύτταζα καλά. Ἦτανε κόκκινη ἀπὸ ντροπή, τὰ δάχτυλά της ἐτρέμανε, ἡ φωνή της δὲν ἔβγαινε καθαρὴ καί... μοῦ φάνηκε ποῦ ἐμάντεψα.— Ἄκουσε κορίτσι μου, εἶπα, ὅλα ὅσα μοῦ λές γιὰ Τερέζα καὶ γιὰ Μπόλη, εἶναι ὅλα φαντασίες, εἶναι μονάτο ψέμμα. Δὲν ἔχεις πιλιὸ καμμιά δουλειὰ στὴν κάμαρή μου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ κόψουμε ἀπὸ τῶρα κάθε σκέψη. Ἐξηγήθηκα;

Ἐκείνη τᾶχασε. Τὸ πρόσωπό της ἔγεινε κόκκινο φωτιά καὶ ἄρχισε νὰ ποδοκροτεῖ καὶ νὰ σαλέβει τὰ χεῖλη της, σὰ νᾶθελε νὰ πεῖ κάτι καὶ νὰ μὴ μποροῦσε. Τότες, βλέποντάς τηνε ἔτσι σκοτισμένη, ἐκατάλαβα πόσο ἔσφαλα, ὅταν τὴν ὑποψιάστηκα ποῦ ἤθελε νὰ μὲ σύρει σ' ἀνήθικο δρόμο. Κάτι ἄλλο θᾶναι, εἶπα ἔγω μὰ τί;

—Κύριε φοιτητή, ἄρχισε νὰ πεῖ ἐκείνη. Μὰ ὅλο μὲ μίας, ἀσήκωσε τὰ χεῖριά της, μοῦ γύρισε τὲς πλάτες καὶ ἔφυγε ἀπότομα.

Ἐμεινα μόνος μου, μ' ἓνα πικρὸ αἰσθημα στὴν καρδιά, καὶ τὴν ἄκουσα νὰ κλεῖ βιαστικά τὴ θύρα. Δίχως ἄλλο θὰ θύμωσε πολὺ. Ἐσκέφτηκα μία στιγμὴ κι' ἀποράτιστα νὰ πᾶω νὰ τὴν κράξω καὶ νὰ τῆς γράψω ὅ,τι κι' ἂν ἤθελε. Τῶρα μοῦκανε λύπη. Ὅταν ἐμπῆκα στὴν κάμαρή της, τὴν εἶδα καθισμένη σιμὰ στὸ τραπέζι, μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὲς παλάμες.

— Ἄκουσε ὄω, τῆς εἶπα... (καὶ κάθε ποῦ λέω αὐτὴν τὴν ἱστορία καὶ φτάνω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἓνας ἀψὺς πόνος μοῦ ταράζει τὴν καρδιά). — Ἄκουσε, τῆς εἶπα.

— Ἐσηκώθηκε ὀλόρθη, ἐκίνησε κατὰ πάνου μου μὲ μάτια ἀναμμένα, καὶ βάνοντας τὰ χεῖριά της ἀπάνου στοὺς ὤμους μου ἄρχισε, νὰ μουρμουρίζει... Τί παράξενα ποῦ ἀντήχησε τότες ἡ χοντρὴ φωνή της!

— Αἱ λοιπόν; Γιατί; Ὡς καὶ σεῖς; Τί στοιχίζει αὐτὸ σὲ σᾶς; Σᾶς εἶναι δύσκολο νὰ γράφετε λίγες ἀράδες; Αἱ; Καὶ σεῖς!

— Ἐσεῖς ποῦ φαινόσκατε τόσο καλὸς! Δὲν ὑπάρχει, οὔτε ὁ Μπό-

λης οὔτε ἡ Τερέζα! Δὲν εἶμαι παρὰ ἐγώ, ἐγώ, μοναχὴ... ἐγώ... Μὰ γιατί ἔτσι;

— Γιὰ στάσου μία στιγμὴ, εἶπα ἔγω, σκοτισμένος ἀπὸ τὰ λόγια της ὥστε ὁ Μπόλης δὲν ὑπάρχει;

— Ὅχι! δὲν ὑπάρχει, καὶ τί μ' αὐτό;

— Οὔτε ἡ Τερέζα; εἶπα.

— Οὔτε! μὰ παναπεῖ εἶμαι ἔγω ἡ Τερέζα.

Δὲ μποροῦσα πιλιὸ νὰ καταλάβω τίποτα. Τὴν ἐκύτταζα μοναχὰ μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα καὶ γιοματ' ἀπορία, προσπαθώντας νὰ μαντέψω ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἐτρελλάθηκε.

Ἐκείνη ἐπῆγε στὸ τραπέζι της, ἀνοίξε τὸ συρτάρι κ' ἔσυρε ἀπὸ μέσα ἓνα χαρτί. Ἦλθε κατόπι σιμὰ μου καὶ δίνοντάς μου το, εἶπε:

— Ἄφοῦ δὲν ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ κάμετε ἄλλο ἓνα γράμμα, σᾶς ξαναδίνω ἐκεῖνο, ποῦ μοῦχατε γράψει. Ἄλλοι, πλιὸ σπλαχνικοί, θὰ βρεθοῦνε νὰ μοῦ γράψουνε δύο λόγια.

Μυστήριο! Ἐκρατοῦσε στὸ χεῖρι της τὸ ἴδιο γράμμα ποῦ τῆς εἶχα γράψει γιὰ τὸ Μπόλη...

— Ἄκουσε, Τερέζα. Πές μου νὰ ζήσεις, τί ἔχει νὰ πεῖ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία; Γιατί ζητᾶς νὰ σοῦ γράψουνε γράμματα μία φορὰ ποῦ δὲν τὰ στέλνεις πουθενά;

— Καὶ ποῦ νὰ τὰ στείλω;

— Ποῦ; Εἰς τὸ Μπόλη, αὐτόνε... τὸν ἀρραβωνιαστικό σου.

— Κι' ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει!

Ἦτανε ἀδύνατο νὰ καταλάβω τέλος πάντων. Δὲ μοῦμεινε ἄλλο παρὰ νὰ φύγω. Τότες μοῦ τὰ ξήγησε ὅλα.

— Δὲν ὑπάρχει, σᾶς λέω, ὄχι εἶναι ἀλήθεια, ποῦ δὲν ὑπάρχει.

Κι' ἀτήκωσε τὰ χεῖριά της, σὰ ν' ἀποροῦσε κι' αὐτὴ, γιατί νὰ μὴν ὑπάρχει αὐτὸς ὁ Μπολέσλας.

— Μὰ ἐγώ θέλω νὰ ὑπάρχει, ἐπρόστειτε. Δὲν εἶμαι ἀνθρώπινο πλάσμα καὶ ἔγω σάν ὄλους; Δίχως ἄλλο... τὸ ξέρω ποῦ εἶμαι. Καὶ στὸ ὕστερο ποιόνα πειράζω γράφοντάς του;

—Παιανού πάλε;

—Του Μπόλη!

—Μὰ δὲν εἶπες τώρα λίγο ποῦ δὲν ὑπάρχει;

—ὦ!... Χριστὲ καὶ Παναγιὰ!... Τί πειράζει αὐτό; Τί με γνοιάζει ἐμὲ σὰ δὲ ὑπάρχει; Ἐγώ, φαντάζομαι, ποῦ ζεῖ κάπου ἓνας Μπόλης. Τοῦ γράφω λοιπὸν τὸ ἴδιο σὰ νάτανε ἀλήθεια, καὶ ἡ Τερέζα εἶμαι ἴω. Τότες αὐτὸς ἀπαντᾷε στὸ γράμμα μου καὶ ἐγὼ στὸ δικό του... καὶ πάλε τὸ ἴδιο...

Τότες ἐκατάλαβα ὅλα. ὦ! τί πόνο ἀγροίκησε ἡ καρδιά μου! Ἐκεῖ πλάι σ' ἐμέ, λίγα βήματα πέρα πέρα, ἐζούσε ἐν' ἀνθρώπινο πλάσμα ποῦ, μὴν ἔχοντας κανέναν γιὰ νὰ τ' ἀγαπήσει οὔτε δικό, οὔτε φίλο, ἐπλάσε μοναχό του μίαν ἀγάπη!

—Ἐσεῖς μοῦ γράφατε ἓνα γράμμα γιὰ τὸ Μπόλη, δὲν εἶν' ἀλήθεια; Τὸ πῆρα λοιπὸν καὶ μοῦ τὸ διαβάτανε καὶ καθὼς τ' ἀκουα ἐπίστευα πῶς ὁ Μπόλης ὑπάρχει... Τώρα θέλω νὰ μοῦ γράψουν ἓνα γράμμα, ποῦ νὰ τὸ γράφει ἐκεῖνος στὴν Τερέζα του, σ' ἐμέ. Ἄμα μοῦ τὸ γράφουνε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ ἀκούσω τὸ διαβάσματά του, θάμαι θετικὰ πῶς ὁ Μπόλης ὑπάρχει ἀλήθεια. Κ' ἔτσι χάρι σ' αὐτό, ἡ ζωὴ δὲ θὰ μοῦ φαίνεται τόσο ἄσκημη, τόσο φοδερή, τόσο ἀνυπόφερτη.

—Σωστά! Σωστά! Εἶπα γώ. Κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, δύο φορές τὴ βδομάδα, ταχτικὰ ἔγραφα τὰ γράμματα τῆς Τερέζας γιὰ τὸ Μπόλη κι' ἀνάποδα. Ποτέ μου δὲ θυμοῦμαι νὰ γράψω ὁμορροῦτερα γράμματα. Οἱ ἀπάντησες μάλιστα εἶναι γιομάτες τρυφερότητα. Κ' ἐκείνη ἔκλαιε, κάθε ποῦ τὰ διάβαζα, ἔκλαιε δυνατὰ, σπαραχτικὰ, μὲ τὴ χοντρή της φωνή. Καὶ γι' ἀνταπόδωση μοῦ σιδέρωνε τὰ ροῦχα, τὰ ποκάμισα, μοῦ καθάριζε τὰ ὑποδήματα, μοῦ ξεσκόνιζε τὸ καπέλλο. Μιὰ νύχτα, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες, τὴν ἐπιάσανε, δὲν ἤξερω γιατί, καὶ τὴ φυλακίσανε. Τώρα θάνα ἀπεθαμμένη χωρὶς ἄλλο.

* *

Ὁ φοιτητὴς ἐτίναξε τὴ στάχτη ἀπὸ τὸ σιγάρο του, ἐκύτταξε ψηλὰ σκεπτικὸς καὶ ξακολούθησε.

—Ναί! Ὅσο περσότερο κανεῖς γεύεται τὴν πίκρα τόσο περσότερο διψάει τὴ γλύκα καὶ τὴν ἀγάπη... Μὰ ἐμεῖς δὲν τὰ καταλαβαίνουμε αὐτά. Συνηθᾶμε νὰ βλέπουμε τὸν πλησίον μας ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῆς περηφάνειας καὶ μόνο τὸν ἑαυτὸ μας νομίζουμε ἀλάθευτο. Κουτὴ καὶ σκληρὴ σκέψη! Συνηθᾶμε νὰ λέμε: Αὐτὰ εἶναι, ξεπεσμένα ὄντα... Μὰ τί παναπεῖ αὐτὸ τὸ «ξεπεσμένα;» Δὲν εἶναι ἀνθρώπινα πλάσματα καὶ αὐτά; Δὲν ἔχουνε τὰ ἴδια κόκκαλα, τὸ ἴδιο αἷμα, τὲς ἴδιες σάρκες καὶ τὰ ἴδια νεῦρα μὲ μᾶς; Γιὰ αἰῶνες τώρα, ὅλο αὐτὰ μᾶς κοπανᾶνε, κάθε μέρα, κάθε μέρα... Μὰ τί τὰ θέλετε, εἶναι περιττό νὰ τὰ λέμε! Παλαιὰ πράγματα, ποῦ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὰ θυμόμαστε. Γιὰ ποιὸ λόγο;

MAXIM GORKI

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Ν. ΛΕΥΤΕΡΙΩΤΗ

ΑΠΟΔΑΩΝΙΟ

Ὄντας περάσω τὸ στενὸ γιοφύρι
Καὶ φτάσω στὰ ψηλὰ νὰ προσκυνήσω,
Τὴν πλάνη τῆς ζωῆς θὰ λησμονήσω
Στὸ ἀστραφτερὸ τῆς νέας αὐγῆς πορφύρι.
Κι' ὄντας τὸ οὐράνιο ἀκούσω σημανιήρι,
Τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά θὰ ἐπουρανίσω
Καὶ μὲ φῶς τὴν ψυχὴ θὰ ἐναρμονίσω,
Ποῦ τῆς ἀλήθειας τὸ ἄχραντο κρουνιήρι
Στῆς Ἄρετῆς τὸ περιβόλι αἰσιάνθη,
Ἄρωμα θεῖο, στάλαγμα ἀπὸ τάνθη.
Ἰδοὺ πρὸς τ' ἅγια βήματα βαδίζω,
Στὴν ὑψηλὴ τὴν κορυφὴ ἀνεβαίνω,
Σὰ χαραυγὴ λαμπρόξανθη ροδίω,
Καὶ τ' ἅγιο φῶς τῶν Ἰδεῶν λαβαίνω.

ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑΣ

Η ΓΡΙΑ

Πέρα στην πόρτα ἐκάθησε μονάχη
 Ἐποσταμένη, ἡ γριά, μὲ τὸ κουφάρι
 Πονεμένο. Θεέ! Πόσο ἤθελε νάχει
 Μίαν ἄκρη νὰ ἡσυχάσει—ἓνα ἀγκωνάρι
 Κι' ἄς πέθαινε! Μὰ πιά δὲ θὰ τῆς λάχει
 Ἐνάπαψη νὰ βρεῖ. Πάλε θὰ πάρει
 Τὴ στράτα δίχως ἄκρη μὲ τὴ ράχη
 Γυρμένη ἀπ' τοῦ γεράματος τὰ βάρη.
 Κ' ἐδῶ στὴ διακονιὰρα ξένου τόπου
 Κανεὶς δὲ θὰ μαντέψει πιά σημάδι
 Τῆς ὁμορφιάς, τῆς νιότης, πὺ ἄλλους χρόνους
 Τὸ κορμί της στολίζαν,—μόνο πόνους
 Σέρνει τώρα συντρόφος της στὸν Ἄδη.
 Κακὰ εἶναι τὰ γεράματα τοῦ ἀνθρώπου.

1911.

ΜΑΡΚΟΣ ΖΑΒΙΤΖΙΑΝΟΣ

ΠΕΤΑΧΤΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ;

(Τὸ γραφεὶο τοῦ κυρίου σοβαρὰ ἐπιπλωμένο καὶ χωρὶς καμιά καλλιστησίᾳ. Με-
 γάλια δεμένα τετράδια, χαρτιά μὲ προσοχὴ πλακωμένα ἀπάνου στὸ γραφεῖο, εἰκόνες
 χωρὶς καμιά τεχνικὴ δύναμη, ὅλα δείχνουν τὸν πλοῦσιον ἐπιχειρηματία, τὸν ἄνθρωπο
 τῆς δουλειᾶς).

ΕΚΕΙΝΟΣ — (Κάθεται σοβαρὸς στὸ γραφεῖο του, κάνοντας λογαριασμούς).

ΕΚΕΙΝΗ — (Νέα, πεταχτούλα, χαριτωμένη, μὲ φόρεμα τένις ἄσπρο, κοντό,
 μ' ἓναν παναμά γυμένον βαθειὰ στὸ κεφάλι, μπαίνει μέσα γελαστὴ
 κρατῶντας μιὰ ρακέτα στὸ χέρι).

ΕΚΕΙΝΗ — Δὲ μὲ χαιρετᾶνε;

ΕΚΕΙΝΟΣ — Μὲ συγχωρεῖς, ἐργαζόμενον. Καλῶς την.

ΕΚΕΙΝΗ — Μόνον ἔτσι; Δὲ μὲ φιλοῦν;

ΕΚΕΙΝΟΣ — (Χαμογελῶντας). Μὰ δὲν ἤλθες ἀκόμα κοντά μου.

ΕΚΕΙΝΗ — Καὶ δὲ σηκώνονται, γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν; (Πάει κοντά του).

ΕΚΕΙΝΟΣ — Ἐχεις δίκιο, ἔκανα λογαριασμούς, ποῦ ζαλίζουν.

(Τῆς φιλεῖ τὸ χέρι). Ποῦ ἦσαν;

ΕΚΕΙΝΗ — Δὲν τὸ βλέπεις; Στὸ τένις.

ΕΚΕΙΝΟΣ — Θ' ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα νοιώσῃ ἀπὸ τὴν τουαλέττα σου·
 δὲν εἶν' ἔτσι;

ΕΚΕΙΝΗ — Φυσικά· καὶ δὲ μὲ ρωτᾶς, πῶς πέρασα;

ΕΚΕΙΝΟΣ — Δὲν ἀμυβᾶλλω ποῦ θυμάσια, ἀροῦ πᾶς μὲ τόση
 προθυμία καὶ γυρίζεις τόσο γελαστὴ.

ΕΚΕΙΝΗ — Σωττά. Τὸ τένις εἶναι ἓνα σπόρτ, ποῦ μὲ διασκε-
 δάζει ὑπερβολικά. Σήμερα παίξαμε μιὰ παρτίδα γιο-
 μάτη πείσμα· τὴν κέρδισα τοῦ Τοτοῦ Σπυριδῆ μὲ
 διαφορά εἰκοσι κού. Ἐπιτυχία ἐξοχη. Νὰ τὸν ἔβλε-
 πες! Στὴν ἀρχὴ ἐπέισμωσε λιγάκι· σεῖς οἱ ἄντρες,
 τί περιέργοι τύποι! —Κάνετε τοὺς καμπόσους, ὅταν
 ἔμωψ μιὰ γυναῖκα φανῆ ἀνώτερή σας, τέλειωσε.
 Πειράζεστε ἢ δὲν πειράζεστε; ὦ! τρομερά!

EKEINOS—Όταν μιλείς για τους άντρες, να μη λογαριάζεις για τέτοιον, αγαπητή μου, και τον Τοτό. Αυτός είναι σά γυναικούλα.

EKEINH —Γιατί; Μήπως επειδή είναι καλοντυμένος και δίνει μεγάλη σημασία στην τουαλέττα του; Μ' αυτό ίσα-ίσα δείχνει έναν άνθρωπο καλλιόσθητο.

EKEINOS—Μά και λιγάκι κοκκορόμουαλο. Ό Τοτός! Άνίκανος για κάθε σοβαρή σκέψη, αδιάκοπα βρίσκεται ανάμεσα στα φουστάνια των κυριών, ειδικός μονάχκ για ό,τι άφορᾷ τὸ λουσο και τὴ μόδα.

EKEINH —Ά! σ' αυτό, είναι αλήθεια, δὲν τὸν φτάνει κανείς. Φαντάσου, ποῦ ξέρει ἀκόμα ποιὰ μυρουδιά είναι τώρα στὸ Παρίσι περισσότερο τῆς μόδας και ποιὰν ἀλοιρὴ μεταχειρίζονται για τὰ νύχια οἱ πρώτες κοκότες τοῦ Παρισιοῦ. Μᾶς ἔλεγε τὴν ἄλλη μέρα, ποῦ ἐκεῖ δίνουν σ' ὅλα τὸν τόνο οἱ κοκότες και ποῦ τίς μιμοῦνται κατόπι οἱ κυρίες τοῦ καλοῦ κόσμου. (Πάει και κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα βάνοντας στὰ γόνατα τὴ ρακέτα τοῦ τένις).

EKEINOS—Άπορῶ, πῶς βρίσκεις γούστο σὲ τέτοια ἀερολογήματα! (Ξαναπιάνει τὴν πένα και ἀρχίζει τοὺς λαγαριασμούς. Μικρὴ σιωπὴ).

EKEINH —Δὲ θὰ μοῦ κάμεις συντροφιὰ; Βλέπω, ξαναγραφείς.

EKEINOS—Ἡ δουλειά μου είναι βιαστική και λιγάκι πιὸ σοβαρὴ ἀπὸ μιὰ παρτίδα τένις. Μὲ συγχωρεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι;

EKEINH —(Ξαπλώνεται μὲ νοχέλια). Δὲ σὲ συγχωρῶ καθόλου. Βαρυέμαι χωρὶς κουδέντα. Μοῦ ἐπιτρέπεις τουλάχιστο νὰ πῶ νὰ μοῦ φέρουν ἕνα φλιτζάνι τσάι ἐδῶ στὸ γραφεῖο σου;

EKEINOS—Θὰ μὲ ἀνυσυγχήσουν στὴ δουλειά μου μὲ τὸ σῦρε κ' ἔλα· γιατί δὲν τὸ παίρνεις ἄλλοῦ;

EKEINH —(Πιστωμένη). Γιατί μοναχὴ μου στενοχωριέμαι. (Σηκώ-νεται νευρική. Ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα δευτερόλεπτο). Δὲ μοῦ εἶπες, σοῦ ἄρᾶσει ἡ καινούρια μου φούστα; τὴν ἔκκαμ ἐπίτηδες για τὸ τένις. Ἐκεῖ ὅλοι μοῦ ἔκκαμαν χίλια κομπλι-μένα, φαίνεται, ποῦ είναι πιτυχημένη πολὺ.

EKEINOS—Όστε για τὸ τένις χρειάζονται και φούστες καμω-μένες ἐπίτηδες;

EKEINH —Φυσικά· πόσο πίσω εἶσαι σὲ κάποια ζητήματα!
EKEINOS—Σὲ ὅλα κείνα, ποῦ κάνει τὴν πρώτη ὁ Τοτός Σπυριδης.

EKEINH —Πάλε ὁ κακόμοιρος ὁ Τοτός! (Γελάει).

EKEINOS—Δὲ μοῦ ἄρᾶσουν οἱ άντρες, ποῦ περνοῦν τὴ ζωὴ τους τόσο ἀνόητα και τόσο ἀδεια, ποῦ τὸ ἡμερήσιό τους πρόγραμμα είναι οἱ τουαλέττες τους, τὸ τένις, οἱ ἀπογευματιανές, τὸ θέατρο και ἡ καταχτήση μιᾶς ὁμορφης κυρίας. Τί τὰ θέλεις; Αυτοὺς τοὺς ἀνθρώ-πους—μολονότι τοὺς βλέπω νὰ μετρᾶνε πολλές ἐπι-τυχίες στὴ ζωὴ—δὲ μπορῶ νὰ τοὺς ἐχτιμήσω, ἴσως ἐπειδὴ ἀπὸ μικρὸς εἶδα μὲ ἄλλα μάτια τὴ ζωὴ. Ἐπίστεψα πάντα, ποῦ τὴν ικανοποίηση, ποῦ δίνει ἡ ἐργασία στὸν ἄνθρωπο, τίποτα ἄλλο στὸν κόσμο δὲ μπορεῖ νὰ τὴ δώση.

EKEINH —Πόσες φορὲς σ' ἔχω ἀκούσει νὰ τὸ λὲς αυτό! Μὰ ποιὸς κατηγορεῖ τὴν ἐργασία; Μὰ πάλε πάντα ἀριθ-μούς, ὅλο ἀριθμούς και τίποτα ἄλλο! Ἐμένα ρὶ ἀ-ριθμοῖ σου μοῦ φέρουν ζάλη.

EKEINOS—Ναί... μὰ...

EKEINH —Ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς, πῶς οἱ ἀριθμοῖ σου φέρουν χρήματα, πῶς τὰ χρήματα είναι ἀπαραίτητα στὴ ζωὴ και πῶς χωρὶς τοὺς ἀριθμούς σου, τὴν ἐργασία, τὸν κόπο σου, δὲ θὰ μποροῦτα νὰ ζήσω μὲ τὸ λουσο ποῦ ζῶ.

EKEINOS—Σωστά. Στους ἀριθμούς μου χωστᾶς και τὰ χίλια

κομπλιμέντα που άκουσες το απόγευμα στο τέννις για την καλοκαυωμένη φουττα σου, που δεν άμφιβάλλω, πώς θα ράρτηκε στην καλύτερη και φυσικά ακριβώτερη ράρτρα του τόπου μας.

EKEINH — (Με βαρεμάρα). Μου τ'άπες τόσες φορές αυτά! (Ξανακάθεται).

EKEINOS — Για να τ'ά νοιώσης καλύτερα, θέλεις να σου πω τί κεφάλαιο χρειάζεται για το τέννις σου; Ίσως τότε να έχτιμήσης λιγάκι περισσότερο τη δουλειά μου. Έκκτον είκοσι φράγκα το χρόνο είναι η συνδρομή, ή ρακέτα τριάντα δύο, το κοστούμι, που γίνεται επίτηδες, πόσο;

EKEINH — Καμιά έκαστη.

EKEINOS — Περίφημα. Καμιά είκοσαριά τ'ά πουρμπουάρ στην υπηρεσία, το άμάξι, που κάποτε σε παίρνει, άς το βάλουμε έκκτον πενήντα, και άς υπολογίσουμε δεκαπέντε δραχμές τ'ά έχταχτα έξοδα. Κάνουν όλα τετρακόσιες τριάντα έφτά δραχμές. Αν υποθέσουμε που τοκίζεις τ'ά κεφάλαιά σου με το 4%, το τέννις σου αντιπροσωπεύει ένα κεφάλαιο από δέκα χιλιάδες ενιακόσιες είκοσιπέντε δραχμές. Πώς σου φαίνεται;

EKEINH — Σε βεβαιώνω, πώς γενεσαι άνυπόφορος, όταν άρχίζεις όλους αυτούς τους λογαριασμούς. Μόλις έφτασα σπίτι, ήλθα στο γραφείο σου, με την έλπίδα, που ό έρχομός μου θα σ' ευχαριστούσε, που θ' άρνες για μια στιγμή τη δουλειά σου, θα κάθουσιν μαζί μου, θα μιλούσαμε για χίλια δυο πράματα ευχάριστα, θα μου σεβίζιζες έσπύ ό ίδιος το τσάι μου, που θ'άτανε και δική σου επιθυμία να τ'άπαιρνα 'δω μέσα, που θα γελούσαμε κοροϊδεύοντας όλους εκείνους, που μου κουβέντιασαν στο τέννις, που θα μου δειχνες λίγην αγάπη, λίγο θαυμασμό άληθινό για το άτομό μου σε αντιστάθμισμα του ψεύτικου, που μου δείχνει όλος

ό άλλος κόσμος, κι' άντις σε βρίσκω χωμμένον άνάμεσα στα χαρτιά σου, άδιάφορο για την παρουσία μου, πειραγμένο με τη φλυαρία μου και πρόθυμο να μου δώσης να νοιώσω, πώς στο κάτω-κάτω τής γραφής είμαι κι' ένοχλητική.

EKEINOS — Δέν έχεις δίκηο. Έέρεις πολύ καλά, πόσο σ' αγαπώ και πόσο μου είσαι πολύτιμη· ή ευτυχία σου είναι και δική μου.

EKEINH — Μπορεί· αλλά δεν κάνεις και τίποτα, για να την αιστάνωμαι αυτήν την αγάπη. Η γυναίκα — αυτό βέβαια δε θα σου τ'άπαν ποτέ οι λογαριασμοί σου — μοιάζει με κείνα τ'ά φυτά, που έχουν ανάγκη από το χάλδεμμα του ήλιου και το δρόσιμα της βροχής. Την αγάπη πρέπει να την νοιώθει γύρω της, να αιστάνεται τη θερμόγονη πνοή της και να νοιάει, πώς την περιζώνει δλάκαιρη. Και γι' αυτή την αγάπη δεν είναι άρκετό το φιλί, που μου δώκες στο χέρι, όταν έμπήκα, κι' ούτε κείνο που άρηρημένα θα μου δώκης στο μέτωπο την ώρα που θα φύγω από σιμά σου, όχι, πρέπει να τη βλέπουμε σε κάθε κίνημα και σε κάθε λόγο, κάθε ώρα και κάθε στιγμή.

EKEINOS — Με άλλα λόγια να μην κάνουμε τίποτις άλλο, παρά να στέκουμε σ'ά χαζοί μπροστά στη γυναίκα μας;

EKEINH — Η δε με νοιώθεις, ή δε θέλεις να με νοιώσεις. Κι' όμως ν'άξερεις πόσα πράματα κρύβουν μέσα τους τ'ά κεφαλάκια αυτά, που σεΐς οι άντρες — οι σοβαροί! — τ'ά λένε επιπόλαια! Σεΐς στο γάμο δε βλέπετε τίποτις άλλο παρά την άνάπαψη, την ήσυχία, το νοικοκυρεμένο σπήτι και την έξακολούθηση της οικογένειας με τ'ά παιδιά, τόσα κεφάλαια κι' αυτά — καλά τ'ά λέω; — που τοκίζονται και μάλιστα τοκογλυφικά. Για σ'άς ό γάμος είναι τ'άπάνεμο λιμάνι έπειτ' από

τις έρωτικές τρικυμίες τής νεανικής σας ζωής. Έ-
 μεις όμως—τις περισσότερες φορές παιδιά άκόμα κι' ά-
 πειρες τής ζωής—φέρνουμε στο σπίτι του άντρός μας
 μαζή με τά όνειρα τά γιομάτα ποίηση τής νεανικής
 μας ήλικίας, που πιστεύουμε τυφλά—οί τρελλές!—
 στην πραγμάτωσή τους, μιά καρδιά που δε διψάει για
 τίποτις άλλο παρά γι' αγάπη. Καμιά φιλοδοξία
 και καμιά επιπόλαιη φιλαρέσκεια, δέν έχει θέση
 τότες κει μέσα. "Όλ' αυτά γεννιώνται και μεγαλό-
 νουν κατόπι με τήν άντρική άδιαφορία κ' είναι κείνη,
 που τις περισσότερες φορές—δυστυχισμένα τής ζωής
 συντρίμια—μάς ρίχνει στην άγκαλιά του πρώτου
 τυχόντα, που ξέρει επιτήδεια να έκμεταλλεύεται
 τήν άδυναμία μας και τήν άσβυστη φλόγα τής ψυ-
 χής μας.

EKEINOS—(Γελώντας). Δε σε φαντάζομουν τόσο ρήτορα. Μο-
 νάχα σαν και κείνους πελάγωτες και συ στις ύπερ-
 βολές.

EKEINH —(Με νευρικό γέλιο). Έτσι πιστεύεις;

EKEINOS—Έγω πεποίθηση.

(Αυτή τή στιγμή μπαίνει μέσα ό υπηρέτης φέρνοντας άπάνου σ' ένα
 δίσκο ένα γράμμα για τήν κυρία κ' ένα τηλεγράφημα για κείνον. Τά
 παίρνουν και τ' άνοίγουν. Έκείνος άφου έφριξε μετ' ματιά).

EKEINOS—Ένα ευχάριστο τηλεγράφημα, που μου λέει, που δέν
 γελάστηκα στο σημερινό μου χρηματιστικό κόλπο.
 "Έξοχα! Πρέπει να βγω, να συνεννοηθώ με το με-
 σίτη μου. (Άνοίγει ένα βιβλίο και παίρνει σημείωση ενώ εκείνη
 προσεχτικά διαβάξει).

EKEINH —«Κυρία μου!

«Γιατί με τόση επιμονή μου άρνείστε να έλ-
 «θετε στη γκαρσονιέρα μου και να ιδήτε τή συλ-
 «λογή μου από κοχύλια; Θα μ' ευχαριστούσατε

«τόσο! Σας τρώμαξαν ίσως τά λόγια μου σήμερα τ' από-
 «γιωμα στο τέννις; Άν θέλετε να έλθετε στις 6½
 «θα με βρήτε μόνον και άνυπόμονο να σας ιδώ.
 «Για τήν αγάπη μου δε θα σας μιλήσω πιά, άφου
 «δε θέλετε, μονάχα σιωπηλά θα σας λατρεύω».

Τοτός.

EKEINOS —(Παίρνει το καπέλλο του). Έγώ πηγαίνω.

EKEINH —(Χαμηλόφωνα). Και γώ.

EKEINOS —(Τή φιλει βιαστικά στο μέτωπο άνοίγει τή θύρα, και βγαίνει. Έκείνη
 τον παρακολουθεί με το βλέμμα κι' όταν εκείνος έχει φύγει, ψιθυρίζει
 μισοκλειώντας τά μάτια).

EKEINH —Και γιατί όχι;

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΗΕΙΝΕ

Η ΔΙΤΑΝΕΙΑ

Στο παραθύρι ή μάννα και στο κρεββάτι ό γιός,
 —«Σήκω», του λέει, «Γουλιέλμε, να ιδεις περνά ό σταυρός».
 —«Δε βλέπω, δέν άκούω, μητέρα, είμαι βαρειά,
 Ξέρω νεκρή τή Γκραϊτχεν και μου πονεί ή καρδιά»!
 —«Τό κομπολόι σου πάρε στο Άητόκαστρο να πās,
 Κ' ή Δέσποινα σου γαίνει τον πόνο τής καρδιάς».

Τά φλάμπουρα άνεμίζουν, άντιλαλούν ψαλμοί,
 Στρατεύει στην Κολώνια μιά λιτανεία λαμπρή.
 Στο κόσμο είναι κ' ή μάννα κι' αυτή οδηγάει το γιό,
 «Χαριτωμένη χαιρε!» ψάλλουν μαζή κ' οι δυό.
 Τά πλιό ώμορφα της ρούχα του Κάστρου ή Παναγιά
 Φορεϊ, πολλοί άρρώστοι ήρθαν κ' έχει πολλή δουλειά
 Κ' οι άρρώστοι τής προσφέρουν ταξίματα, οι πικροί,
 Κερένια πόδια, χέρια, θρωπάρια, από κερι.
 Κι' όποιου τής φέρει χέρι, γαίνει πληγή χειριού,
 Κι' όποιου τής φέρει πόδι, του γαίνει του ποδιού.

Κάποιοι μὲ δεκανίγια στὸ Κάστρο εἶχαν ἐρθεῖ
 Καὶ τώρα αὐτοὶ χορεύουν ἀπάνου στὸ σκοινί.
 Καὶ κάποιοι ποῦ δὲν ἦταν τὰ δάχτυλα καλοὶ
 Νὰ κλείσουν, τώρα παίζουν καὶ κεῖνοι τὸ βιολί.

Παίρνει λαμπάδα ἢ μάννα καὶ πλάθει μιὰ καρδιά,
 «Στὴν Παναγιὰ ἔπαρέ την καὶ θὰ σοῦ δώσει γειά!»
 Καὶ παίρνει τὴν κερένια καρδιά μὲ στεναγμὸ
 Ὁ γιὸς, καὶ πάει στὴν ἄγιαν εἰκόνα μὲ καῦμό.
 Τὰ δάκρυα ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ βγαίνανε θερμὰ
 Κι' ἀπ' τὴν καρδιά ἀναβλύζαν τὰ λόγια φλογερά:
 «᾽Ω τρισευλογημένη Μαρία, Παρθένα ἀγνή,
 Βασίλισσα τοῦ κόσμου, τὸν πόνο μου ἄκου ἐσύ!
 Καθόμουν στὴν Κολώνια, τὴ χώρα ποῦ ἐκκλησιᾶς
 Ἔχει ἐκατὸ κι' ἀπάνου ἀπὸ ἐκατὸ μονές.
 Καθότουν δίπλα ἢ Γκραϊτγεν, ποῦ ἄχ! τώρα εἶναι νεκρή,
 Σοῦ φέρνω μιὰ κερένια καρδιά, γιάνε μου ἐσύ,
 Δέσποινα, τὴν καρδιά μου πᾶχει πληγὴ βαρειά,
 ᾽Ω γιάτρεψε, Παρθένα, τὴ δόλια μου καρδιά.
 Βράδυ, πρωΐ, θὰ κάνω μιὰ προσευκὴ θερμὴ
 Καὶ θὰ σοῦ ψάλλω πάντα: «Χαῖρε, Παρθένα ἀγνή!»
 Ὁ ἄρρώστος γιὸς κ' ἢ μάννα κοιμήθησαν κ' οἱ δυὸ
 Κ' ἦρθε σιγὰ ἢ παρθένα μέσα στὸ φτωχικό.
 Πάνου στοῦ ἀρρώστου σκύφτει τὴν κλίνη κ' ἐλαφρὰ
 Τὸ χέρι της τοῦ βάζει ἐπάνω στὴν καρδιά.
 Γλυκὰ χαμογελάει καὶ φεύγει.— Ὅλα θωρεῖ
 Ἡ μάννα στ' ὄνειρό της κι' ἄλλα θωρεῖ ἢ πιερή.
 Κι' ἀπὸ τὸ κόρωμά της ἐξύπνησε· σκυλιὰ
 Ἐρμάζονταν μὲ λύσσα σ' αὐτὴν τὴ σιγαλιά.
 Καὶ ξαπλωμένος ἦταν ὁ γιὸς χωρὶς ψυχὴ
 Κ' ἔπαιζε στὰ γλωμά του τὰ μάγουλα ἢ αὐγὴ.
 Τὰ χέρια σμίγει ἢ μάννα, δὲν εἴξερε γιατί,
 Καὶ ψάλλει ἀγάλι ἀγάλι: «Χαῖρε, Παρθένα ἀγνή!»

(Μετὰφραση Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ)

SCHILLER

ΤΟ ΣΚΕΠΑΣΜΕΝΟ ΣΤΟΡΙΣΜΑ ΣΤΗ ΣΑΗ

Ἐνας νιὸς, ποῦ τὸν ἄμπωσε ἢ ἀψυὰ δίψα
 Τῆς γνώρισης μακρὰ κατὰ τὴ Σάη
 Στὴν Αἴγυπτο, νὰ μάθῃ τῶν παππάδων
 Τὴν κρυφὴ τὴ σοφία, εἶχε κιόλις τρέξῃ
 Πολλὰ σκαλιὰ μὲ πνέμα γλήγορο· ὄλο
 Τὸν ἔσερνε πλιὸ πέρα ἢ ἀποθυμὰ του
 Γιὰ ἔρευνα· ὁ ἱεροφάντης μεταβιάς
 Τὸν ἠσύχαζε αὐτὸν ποῦ ἀγωνιζότου
 Ἄκοπα. «Τί ἔχω, σὰ δὲν ἔχω τ' ὄλο;»
 Ἐκρενε ὁ νιὸς, «μηνίσως τάχα ὑπάρχει
 Λιγώτερο καὶ πλιότερο ἐδῶ πέρα;
 Ἡ Ἀλήθεια σου εἶναι, σὰν τὴν εὐτυχία
 Τῆς αἴστησης, ἔν' ἄθροισμα μονάχα
 Ποῦ ἓνας μπορεῖ νὰ τό 'χῃ πλιὸ μεγάλο
 Ἡ πλιὸ μικρὸ καὶ πάντα τό 'χει ὡστόσο;
 Δὲν εἶναι αὐτὴ μονάκριβη, ἀνεμοίραγη;
 Ἀπὸ μίαν ἄρμονία βγάλε ἔναν τόνο,
 Βγάλε ἔνα χρῶμα ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὴ δόξα,
 Κι' ὄλο ἐκεῖνο, ποῦ μένει σου, δὲν εἶναι
 Τίποτα, ὅσον καιρὸ λείπει τ' ὠραῖο
 Τὸ σύνολο τῶν τόνων καὶ χρωμάτων».

Ἐκεῖ ποῦ μία φορὰ ἐμιλούσαν ἔτσι,
 Ἐσταματήσαν μέσα σ' ἓνα χτίριο
 Στρογγυλὸ ἔρμο, ὅπου ἐχτύπησε στὰ μάτια
 Τοῦ νιοῦ ἓνα σκεπαστὸ στόρισμα ποῦ 'χε
 Μεγαλότη γιγάντου. Σαστισμένος
 Τὸν ὀδηγὸ κοιτάζει καὶ λέει: «Τί εἶναι
 Αὐτὸ ποῦ τὸ μαγνάδι κρύβει;»—«Ἡ Ἀλήθεια»,

Εἶναι ἢ ἀπόκριση.—«Πῶς;» φωνάζει ἐκεῖνος,
«Μόνο γιὰ τὴν Ἀλήθεια ἐγὼ πασιζῶ,
Κ' ἴσια-ἴσια αὐτὴν μοῦ τὴν κρατοῦν κρυμμένην;»

«Ξεδιάλισέ το αὐτὸ μὲ τὴ θεότη»,
Κρένει ὁ ἱεροφάντης. «Πρόσκαιρος κανένας,
Λέει αὐτὴ, δὲ θὰ τραβήξῃ τὸ μαγνάδι
Τοῦτο, ὅσα πὺν ἢ ἴδια ἐγὼ νὰ τὸ σηκώσω.
Κι' ὅποιος μὲ ἀμαρτωλό, κριματισμένο
Χέρι σηκώσῃ πρίτερα αὐτὸ τ' ἅγιο,
Τὸ μποδισμένο, αὐτός, κρένει ἢ θεότη»—
«Τί;»—«Αὐτὸς **Θὰ ἰδῇ** μπροστά του τὴν Ἀλήθεια». —
«Παράξενος χρησιμὸς! Λοιπὸν ὡς κι' ὁ ἴδιος
Ἐσὺ ποτὲ δὲν ἔχει τὸ σηκώσης;»—
«Ἐγὼ; Ὅχι ἀλήθεια! Οὔτε ποτὲ δὲ μοῦ ῥθε
Αὐτὸς ὁ πειρασμὸς». —«Δὲν τὸ νογῶ.
Ἄν ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια ἐχώριζέ με
Μόνο ὁ φτενὸς μεσότοιχος ἐτοῦτος»—
«Κ' ἕνας νόμος χωρίζει σε», ὁ ὀδηγὸς του
Τὸν ἀντισκόβει. «Πλὴν σπουδαῖο, γιέ μου, εἶναι
Τὸ φιλὸ παννὶ αὐτό, ἀπ' ὅσο λογιάζεις—
Ναὶ γιὰ τὸ χέρι σου ἀλαφρὺ, καντάρια
Ἵμως βαρὺ γιὰ τὴ συνείδησή σου».

Ἐπῆγε σίτι ὁ νιὸς γιομαῖτος ἔγγοια.
Ἵ καντερὸς τῆς γνώρισης ὁ πόθος
Ἄρπάζει του τὸν ὕπνο, ἀνακλιέται
Ξαναμμένος ἀπάνου στὸ κρεββάτι
Καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα πετιέται
Ἄπάνου. Στὸ ναὸ τὸν ὀδηγᾷ
Ἄθελῆτα ἢ δειλὴ περπατησιά του.
Εὔκολο τοῦ ἦρθε ν' ἀνεβῆ τὸν τοῖχο,
Κ' ἕνα θαρρετὸ πῆδημα τὸν φέρνει
Τὸν ἄφοβον στὴ μέση ἀπὸ τὸ χίτριο.

Στέκει ἐδῶ τώρα, καὶ φριχτὰ τὸν σφίγγει
Τὸν ἔρμον ἢ ἄζωη σιγαλιά, πὺν μόνο
Τὴ μεσοκόβει ὁ ἀντίλαλος ὁ κούφιος
Τῶν πατημάτων στὰ κρυφὰ κιβούρια.
Ἄπὸ πάνου, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοῦ θόλου
Τ' ἀνοιγμα, τὸ φεγγάρι ρίχνει κάτω
Τ' ἀχνό, τ' ἀσημογάλαζο τὸ φῶς του,
Καὶ σκιαχερό, σὰ σύγκορμη θεότη,
Λαμπρίζει μὲς στοῦ χίτριου τὰ σκοτάδια
Τ' ἄγαλμα στὸ μακρὺ του τὸ μαγνάδι.

Πάει κατ' αὐτὸ μὲ κλονισμένο βῆμα·
Τὴ στιγμή πὺν τ' ἀδιάντροπο τὸ χέρι
Θέλει κίολις νὰ γγίξῃ τ' ἅγιο, κάτι,
Ποῦ φέρνει κρὺο καὶ ζέστα, σπαρταράει
Μέσα στὰ κόκκαλά του καὶ τὸν σπρώχνει
Μ' ἀφανέρωτο μπράτσο κατὰ πέρα.
Δυστυχισμένε, τί ζητᾷς νὰ κάμῃς;
Ἔτσι πιστὴ φωνὴ μέσα του κράζει.
Βούλεσαι νὰ πειράξῃς τὸν Πανάγιον;
Πρόσκαιρος, εἶπε τοῦ χρησιμοῦ τὸ στόμα,
Κανεὶς δὲ θὰ τραβήξῃ τὸ μαγνάδι
Τοῦτο, ὅσα πὺν ἢ ἴδια ἐγὼ νὰ τὸ σηκώσω.
Μὰ ἀπόκοντα δὲν εἶπε τὸ ἴδιο στόμα:
Ἵποιος σηκώσῃ τοῦτο τὸ μαγνάδι
Θὰ ἰδῇ μπροστά του τὴν Ἀλήθεια; «Ἄς εἶναι
Πίσω του, ὅ,τι κι' ἂν εἶναι! Τὸ σηκώνω».
Μὲ δυνατὴ φωνὴ ἀνακράζει: «Θέλω
Νὰ τὴν ἰδῶ». «Νὰ τὴν ἰδῶ!» Τοῦ ἀχάει
Μακρὺ ἀντιλαλητὸ περιγελῶντας.

Λέει αὐτὸ κ' ἔχει σηκώσῃ τὸ μαγνάδι.
Τώρα καὶ τί τοῦ δείχτη ἐδῶ; ρωτᾷτε.

Δὲν ἠξέρω. Ἄσυνόητον καὶ γλωμόνε
Τὸν εὔρηξαν ἀντίμερα οἱ παπάδες
Ξαπλωμένον στῆς Ἰσιδας τὰ πόδια.
Τί εἶδε ἐκεῖ αὐτὸς κ' ἐγνώρισε, ποτέ της
Δὲν τὸ μολόησε ἢ γλῶσσα του. Γιὰ πάντα
Ἐγάθη τῆς ζωῆς του ἢ καλοκάρδια,
Τὸν ἔσυρε στὸ πρόκαιρο τὸ μνῆμα
Μία βαθεῖα θλίψη. « Ἄλιά του », ἦταν ὁ λόγος
Ὁ γιομαῖτος ὀρμήνεια, πού ἔλεγε ὄντις
Βαρετοὶ ρωτητῆς τὸν ἔστενεύαν,
« Ἄλιά σ' αὐτόν, πού πάει πρὸς τὴν Ἀλήθεια
Περνῶντας ἀπὸ κρῖμα ! Αὐτὴ καμία
Χαρὰ ποτὲ—ποτὲ δὲ θὰ τοῦ φέρῃ ».

(Μετάφραση Α. Μ.)

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σ' ΕΝΑΝ ΠΟΛΥΞΕΡΟ

ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΠΟΛΛΟΥΣ

*Ἐσὸ τὰ ξέρεῖς ὅλα,
Ποιὸς τὴ χάρη σου!
Σοφίας βιβλίο εἶναι ὁ νοῦς σου,
Τί καμάρι σου!
Μὰ πρόβλημα γεννήθη στὸ κεφάλι σου,
Χαλάλι σου!
Ταῦτό νὰ ἐπλάσῃ πρῶτα,
Ἦ τάχα ἢ κόττα;*

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

Ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀνθολογία, δέμηνο φιλολογικὸ περιοδικό,
ὄργανο τῆς **Συντροφικῆς τῶν ἐννιᾶ** βγαίνει στὴν Κέρκυρα.

Ἡ Συντροφικὴ ἐνοῦ χρόνου εἶναι δραχμῆς ὀχτώ, προσπληρώνε-
ται καὶ στέρνεται στὸν ταμία τοῦ Περιοδικοῦ κ. Κωνσταντῖνο
Θεοτόκη, στὴν Κέρκυρα.

Συντάκτες του εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ Διευθύντρια ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ Γραμματείας
ΜΑΡΚΟΣ Σ. ΖΑΒΙΤΖΙΑΝΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ Ν. ΚΟΓΕΒΙΝΑΣ
ΠΕΤΡΟΣ Σ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ